

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2016 roku

POSTANOWIENIE

o umorzeniu śledztwa

Monika Harasim – prokurator del. do Prokuratury Okręgowej w Warszawie
po zapoznaniu się z aktami śledztwa o sygn. V Ds. 190/15
w sprawie o czyn z art. 230 § 1 kk i inne

postanowiła:

umorzyć śledztwo:

- I. w sprawie zaistniałego w czerwcu 2014 roku w Warszawie powoływania się na wpływy w Urzędzie Dzielnicy _____ oraz w Urzędzie Dzielnicy _____ w trakcie bezpośrednich rozmów telefonicznych oraz spotkań z ustaloną osobą i podjęcia się pośrednictwa w załatwieniu spraw we wskazanych Urzędach w zamian za obietnicę korzyści majątkowej w kwocie 200.000 USD, tj. o czyn z art. 230 § 1 kk – na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk, wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenia popełnienia czynu;
- II. w sprawie zaistniałego w bliżej nieustalonym okresie nie wcześniej niż w czerwcu 2014 roku i nie później niż w listopadzie 2014 roku w nieustalonym miejscu powoływania się na wpływy w Urzędzie Dzielnicy _____ oraz w _____ Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie w trakcie bezpośrednich rozmów telefonicznych oraz spotkań z ustalonymi przedstawicielami firm deweloperskich i podjęcia się pośrednictwa w załatwieniu bliżej nieustalonej sprawy w Urzędzie Dzielnicy _____ na rzecz ustalonych Spółek polegającej na pozytywnym rozstrzygnięciu decyzji administracyjnej w II instancji w _____ Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie oraz sprawy polegającej na uzyskaniu pozytywnego rozstrzygnięcia w sprawie pozwolenia na budowę inwestycji

rozpatrywanej w II instancji w Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie w zamian za korzyść majątkową w nieustalonej wysokości przekazaną podczas spotkania w dniu 8 października 2014 roku oraz obietnicę korzyści majątkowej w postaci udzielenia upustu w wysokości przekraczającej 200.000 zł przy kupnie 107 metrowego mieszkania w W z zasobów ustalonej grupy deweloperskiej, tj. o przestępstwo z art. 230 § 1 kk – na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk, wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenia popełnienia czynu;

- III. w sprawie zaistniałego w bliżej nieustalonym okresie nie wcześniej niż w lipcu 2014 roku w nieustalonym miejscu powoływania się na wpływy w Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie w trakcie bezpośrednich rozmów telefonicznych oraz spotkań z ustaloną osobą i podjęcia się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na pozytywnym rozstrzygnięciu decyzji administracyjnej w II instancji w

Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie oraz sprawy polegającej na uzyskaniu pozytywnego rozstrzygnięcia w sprawie pozwolenia na budowę inwestycji rozpatrywanej w II instancji w

Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie w zamian za korzyść majątkową w postaci 100.000 akcji ustalonej Spółki Akcyjnej, tj. o czyn z art. 230 § 1 kk – na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk, wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenia popełnienia czynu;

- IV. w sprawie zaistniałego w bliżej nieustalonym okresie od maja do czerwca 2014 roku w nieustalonym miejscu powoływania się na wpływy w Urzędzie Dzielnicy w trakcie bezpośrednich rozmów telefonicznych oraz spotkań z ustaloną osobą i podjęcia się załatwienia sprawy w Urzędzie Dzielnicy związanej z uzyskaniem niezbędnych decyzji do rozpoczęcia inwestycji w W w zamian za obietnicę korzyści majątkowej w nieustalonej kwocie, która miała być przekazana w postaci płatności faktur za fikcyjne usługi wystawione na ustaloną działalność gospodarczą, tj. o czyn z art. 230 § 1 kk – na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk, wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenia popełnienia czynu;

- V. w sprawie zaistniałego w bliżej nieustalonym okresie od maja do czerwca 2014 roku w nieustalonym miejscu udzielenia obietnicy korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości, która miała być przekazana w postaci płatności faktur za fikcyjne usługi wystawione na działalność gospodarczą w zamian za podjęcie się przez ustalone osoby pośrednictwa w załatwieniu sprawy w Urzędzie Dzielnicy [redacted] polegającej na bezprawnym wywarciu wpływu na działania osoby pełniącej funkcję publiczną dotyczących wydania niezbędnych decyzji administracyjnych do rozpoczęcia inwestycji budowlanej, tj. o czyn z art. 230a § 1 kk – na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk, wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenia popełnienia czynu;
- VI. w sprawie zaistniałego w maju 2014 roku w nieustalonym miejscu obietnicy udzielenia korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości w zamian za wydanie przez Urząd Dzielnicy [redacted] niezbędnych decyzji administracyjnych do rozpoczęcia inwestycji budowlanej, tj. o czyn z art. 229 § 1 kk – na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk, wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenia popełnienia czynu;
- VII. w sprawie zaistniałego w maju 2014 roku przyjęcia obietnicy korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości w związku z pełnieniem funkcji publicznej w zamian za wydanie niezbędnych decyzji administracyjnych do rozpoczęcia inwestycji budowlanej, tj. o czyn z art. 228 § 1 kk – na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk, wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenia popełnienia czynu;
- VIII. w sprawie zaistniałego w grudniu 2014 roku w nieustalonym miejscu powoływania się na wpływy w Starostwie Powiatowym w P [redacted] oraz w Starostwie Powiatowym w P [redacted] w trakcie bezpośrednich rozmów telefonicznych oraz spotkań z ustaloną osobą i podjęcia się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do zatrudnienia ustalonych osób na stanowiskach doradców do spraw public relations we wskazanych Urzędach w zamian za korzyść majątkową w wysokości 9.500 zł, tj. o czyn z art. 230 § 1 kk – na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk, wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie czynu.

Uzasadnienie

Prokuratura Okręgowa w Warszawie za sygn. akt V Ds. 190/15 nadzorowała postępowanie przygotowawcze w sprawie o czyn z art. 230 § 1 kk i inne, które zostało powierzone do prowadzenia Delegaturze Centralnego Biura Antykorupcyjnego w Warszawie.

Asumptem do wszczęcie przedmiotowego śledztwa były materiały zgromadzone przez Centralne Biuro Antykorupcyjne w ramach kontroli operacyjnej realizowanej na podstawie art. 17 Ustawy z dnia 9 czerwca 2006 roku o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym. Szczegółowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego została przedstawiona w części niejawnej uzasadnienia.

W toku przedmiotowego śledztwa w dniu 18 sierpnia 2015 roku w charakterze świadka przesłuchano A E. Świadek zeznał, że Sp. z o. o., w której ma 99 % udziałów prowadzi inwestycję w W przy ulicy Działkę pod inwestycję Spółka kupiła w 2007 roku od rodziny G za kwotę 8.100.000 zł. To miała być kolejna inwestycja budowlana Spółki w W. W tym celu A B nawiązał kontakt z architektem R M, który współpracował z Urzędu Dzielnicy

Naczelnikiem tego Wydziału była wówczas D K A B zeznał, że w 2008 roku lub 2009 roku D K przestała pracować w Urzędzie, a nowym naczelnikiem Wydziału została I L. Z relacji świadka wynika, że od tego czasu zaczęły się problemy z inwestycją, ponieważ ze strony urzędników pojawiło się wiele zastrzeżeń do projektu inwestycji. Wskazywane przez urzędników braki były sukcesywnie uzupełniane zarówno przez świadka jak i pracowników firmy w osobach K M i E I. Pracownicy Urzędu wielokrotnie pytali świadka, czy „dogadał” się w przedmiocie „studzienki” z firmą Sp. z o. o., której nieruchomości graniczy z działką przy ulicy Z uwagi na fakt, iż

Sp. z o. o. nie otrzymała pozwolenia na budowę A E spotkał się dwukrotnie z ówczesnym burmistrzem Urzędu P G. W spotkaniach uczestniczyli również: A I E L i referent sprawy B S A B zeznał, że w konsekwencji nie uzyskał pozwolenia na budowę wskazanej inwestycji, a procedura trwa już 5 lat. Świadek dodał, że w 2014

roku podczas rozmowy z R N dowiedział się, że zna on osobę, która może pomóc w sprawie pozwolenia na budowę. W tym celu mężczyźni spotkali się z wujkiem R M i nieznanym mężczyzną w restauracji w W. Obecnie świadek nie pamięta danych personalnych tego mężczyzny, ale był to młody człowiek w wieku około 30 kilku lat. Podczas spotkania mężczyzna ten mówił, że zna wiele osób i jest w stanie wiele spraw załatwić. Zapytany o honoraria powiedział, że informacje prześle mailem. Po kilku dniach świadek otrzymał informację mailową w języku polskim, z której wynikało, że mężczyzna ten chce zostać zatrudniony w firmie A B z wynagrodzeniem kilku tysięcy miesięcznie. W odpowiedzi sporządzonej w języku angielskim świadek poinformował rozmówcę, że nie zamierza go zatrudnić w swojej firmie. Po kilku miesiącach świadek ponownie skontaktował się z tym mężczyzną dzwoniąc z własnego numeru własnego telefonu o numerze i poprosił o spotkanie. Spotkanie odbyło się w hotelu, a uczestniczył w nim również E T. Podczas spotkania mężczyzna ten opowiadał głównie o sobie. Następnego dnia A B wyjechał z Polski. Na pytanie prokuratora świadek odpowiedział, że podczas wymienionych spotkań mężczyzna ten nie powiedział, że załatwi sprawę pozwolenia na budowę w zamian za pieniądze. Świadek dodał, że mówiąc o honorarium dla tego mężczyzny nie miał na myśli łapówki.

W toku śledztwa ustalono, że A B pełni funkcje w ośmiu podmiotach wpisanych do Krajowego Rejestru Spółek: „ Sp. z o. o.,
 l sp. z o. o., sp. z o. o., Sp. z o. o.,
 Sp. z o. o., Sp. z o. o., Sp. z o. o. oraz
 Sp. z o. o. Natomiast mężczyzna, na temat którego A B zeznawał to R p

Przesłuchany w charakterze świadka E T zeznał, że od około 3-4 lat jest prokurentem firmy Sp. z o. o., zaś prezesem jest A B. Spółka ta została powołana do realizacji inwestycji przy ulicy w W. Świadek zeznał, że w grudniu 2010 roku Spółka uzyskała orzeczenie sądu o służebności przejazdu i przesyłu pomiędzy nieruchomością a drogą publiczną, co było niezbędne aby działka spełniała walory działki budowlanej. E T wraz z architektem

R M udali się na spotkanie do naczelnika w Urzędzie Dzielnicy D K która wyraziła opinię, że Spółka spełnia niezbędne warunki do uzyskania pozwolenia na budowę. Wobec powyższego w dniu 2 marca 2011 roku w imieniu Spółki został złożony do Urzędu wniosek o wydanie pozwolenia na budowę. W międzyczasie D K została odwołana ze stanowiska naczelnika, a na jej miejsce została powołana E .I . Natomiast referentem sprawy została B S . Po złożeniu przez Spółkę wniosku o wydanie pozwolenia na budowę Urząd wydał decyzję odmowną, która to decyzja została zaskarżona do Wojewody. Wówczas Wojewoda uznał rażące naruszenie prawa i skierował sprawę do ponownego rozpoznania. Kolejnym referentem sprawy w Urzędzie został A B . W międzyczasie odbyło się kilka spotkań w gabinecie poprzedniego burmistrza z udziałem pracowników Urzędu. Spółkę reprezentowali A B T M . E T . zeznał, że podczas spotkań burmistrzowie Urzędu radzili, aby Spółka kupiła pas ziemi pod drogę publiczną, wyremontowała ją i przekazała miastu. Inwestycję tę Sp. z o. o. wyceniła na kwotę około 2.000.000 zł. Świadek zeznał, że A B przygotował wszelkie niezbędne dokumenty i projekty do decyzji o pozwoleniu na budowę, jednakże Spółka ponownie uzyskała decyzję odmowną. W treści uzasadnienia decyzji Urząd wskazał, że nieruchomość nie ma dostępu do drogi publicznej oraz podniósł szereg innych wątpliwości. Spółka ponownie zaskarżyła decyzję Urzędu do Wojewody, który uznał, że nieruchomość posiada dostęp do drogi publicznej, ale ze względu na drobne uchybienia, które wskazał Urząd polecił ponowne przeprowadzenie postępowania. Świadek zeznał, że z nieoficjalnych informacji wie, że uchybienia wskazane w treści decyzji Urzędu miały zapobiec wydaniu przez Wojewodę samodzielnej decyzji zezwalającej na budowę. Referentem sprawy została ponownie B S . F T potwierdził treść zeznań złożonych przez A E a mianowicie, że w 2014 roku uczestniczył w spotkaniu A E z R P , które to spotkanie odbyło się w hotelu W R F . mówił wówczas, że ma dobre kontakty w Urzędzie i zobowiązał się przesłać mailem informacje jakie dokumenty są niezbędne dla uzyskania pozytywnej decyzji, ale kontakt nie został na-

wiązany. E T zeznał, że A B przekazał jemu korespondencję mailową jaką otrzymał od R F, ale korespondencja ta dotyczyła firmy nie związanej z Sp. z o. o. Świadek zaprzeczył, aby uczestnicy spotkań rozmawiali o finansach.

Przesłuchany w charakterze świadka R M zeznał, że na początku swojej działalności gospodarczej w 2006 roku poznał A B. Wówczas przygotowywał analizę chłonności działek, których kupnem zainteresowany był A E. Na tym etapie analizy nie było jeszcze planu miejscowego zagospodarowania przestrzennego obejmującego wskazane działki. W roku 2008, kiedy powstał plan zagospodarowania przestrzennego, Sp. z o. o. złożyła w Urzędzie Dzielnicy projekt wraz z niezbędnymi dokumentami. Obecna wówczas naczelnik Wydziału D K sugerowała zainteresowanym możliwość doprowadzenia drogi do nieruchomości przez ulicę Spółka nabyła udziały w jednej z działek usytuowanej prostopadle do ulicy. Następnie Spółka otrzymała oficjalne pismo Urzędu z informacją, że w przypadku kupna kolejnej działki nieruchomość uzyska dostęp do drogi publicznej, to jest do ulicy. Kiedy Spółka kupiła tę działkę D K przestała pełnić funkcję naczelnika Wydziału. W ocenie jej następczyni E -L prawo dostępu do drogi publicznej było niezgodne z prawem. Świadek zeznał, że w 2011 lub 2012 roku prokurent Spółki E T zaangażował się w ten projekt. R N zeznał, że kolejny referent projektu w Urzędzie przekazywał wszelkie uwagi do projektu, które Spółka realizowała na bieżąco, ale pomimo starań Spółki postępowanie administracyjne zakończyło się wydaniem przez Urząd kolejnej decyzji odmownej. Wojewoda podzielił stanowisko Spółki co do prawa dostępu do drogi publicznej, jednakże przekazał sprawę Urzędowi celem ponownego rozpatrzenia. Na pytanie przesłuchującego świadek odpowiedział, że uczestniczył w spotkaniu w restauracji w W. W spotkaniu tym ponadto uczestniczyli A B oraz pan W z nieznanym mężczyzną. Mężczyzna ten mówił uczestnikom spotkania, że jest członkiem rodziny senatora P oraz podkreślał, że do celów reprezentacyjnych potrzebuje tzw. pensji. W trakcie rozmowy mężczyzna ten wielokrotnie używał słowa pensja, co zdaniem świadka można traktować jako propozycję korupcyjną.

Jak ustalono naczelnik Wydziału _____ w Urzędzie Dziel-
nicy _____, o której zeznawali świadkowie to R _____ K _____.

W dniu 7 marca 2016 roku w charakterze świadka przesłuchano R _____ K _____
która zeznała, że jako naczelnik Wydziału _____ Urzędu Dziel-
nicy _____ nie prowadziła żadnych postępowań administracyjnych,
a jedynie podpisywała stosowne dokumenty. Świadek nie kojarzy firmy _____

Sp. z o. o. ani też osób reprezentujących wskazaną Spółkę. R _____ K _____
dodała, że przed spotkaniem zapoznała się z mapą dzielnicy _____ i kojarzy spotka-
nia z jednym z inwestorów, który chciał uzyskać decyzję o pozwoleniu na budowę na
działce bez mediów i dojazdu do posesji, ale szczegółów sprawy nie pamięta.

Przesłuchana w charakterze świadka E _____ -L _____ zeznała, że od
1 maja 2011 roku jest naczelnikiem Wydziału _____ w Urzędzie
Dzielnicy _____.

Wydział ten zajmuje się wydawaniem decyzji
o pozwoleniu na budowę, o warunkach zabudowy i ustalaniu lokalizacji inwestycji
celu publicznego oraz prowadzeniem postępowań o wydanie takich decyzji. Świadek
zeznała, że kojarzy _____ Sp. z o. o. z prowadzonych w Urzędzie postę-
powania o pozwolenie na budowę osiedla domów jednorodzinnych w zabudowie szere-
gowej przy ul. _____ w W _____ i budowy ciągu pieszo-jezdnego, tzw. drogi dojaz-
dowej do osiedla. Pierwszy wniosek w tej sprawie Spółka złożyła do Urzędu w marcu
2011 roku, a dokumenty przygotowywała B _____ S _____, zaś podpisywała je M _____.

S _____ Świadek przejęła to postępowanie w październiku 2011 roku na etapie
kiedy postępowanie zostało zawieszona na wniosek inwestora wezwanego do uzupeł-
nienia dokumentacji. Na wniosek inwestora we wrześniu 2011 roku wskazane postępo-
wanie zostało podjęte i zakończone decyzją odmowną zatwierdzenia projektu budowla-
nego i udzielenia pozwolenia na budowę. Na skutek odwołania inwestora od decyzji
Wojewoda Mazowiecki uchylił decyzję i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.
Zgodnie z treścią art. 24 kpa sprawę przejął A _____ P _____ a podpisywała A _____
P _____. Świadek dodała, że inwestor został ponownie wezwany do uzupełnienia doku-
mentacji i postępowanie na wniosek inwestora zostało ponownie zawieszona. Po dostar-
czeniu dokumentów przez inwestora, na jego wniosek postępowanie zostało podjęte
i w lutym 2013 roku zakończone decyzją odmowną. Inwestor odwołał się od negatywnej

dla niego decyzji, ale Wojewoda utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję. I

L zeznała również, że w lipcu 2013 roku inwestor złożył kolejny wniosek o wydanie pozwolenia na budowę. W wyniku braku dokumentów do uzupełnienia których inwestor został wezwany sprawa pozostała bez rozpoznania. Świadek dodała, że równoległe do opisanych powyżej postępowań toczyły się dwa postępowania o wydanie pozwolenia na budowę drogi dojazdowej. Pierwszy wniosek w tej sprawie został złożony przez inwestora w Urzędzie w czerwcu 2012 roku, a postępowanie prowadził A

B a świadek pospisywała. Na skutek braków formalnych i nieprawidłowego uzupełnienia braków wniosek pozostał bez rozpoznania. Świadek zeznała, że braki formalne związane były z powołaniem się na ustanowienie służebności drogi koniecznej na prywatnych działkach, na którą to drogę inwestor nie posiadał zgody właścicieli działek.

Przesłuchany w charakterze świadka S W zeznał, że od końca 2008 roku kieruje Spółką w skład której wchodzi 78 innych spółek. Spółka

prowadzi inwestycje na terenie 4 miast Polski: W W P oraz S Świadek potwierdził swoją znajomość z A B i J G

, których poznał w związku ze swoją pracą. W trakcie przesłuchania świadkowi z bazy RDO okazano wydruk zdjęcia R P, po czym świadek stwierdził, że z okazanym na zdjęciu mężczyzną oraz J G uczestniczył w spotkaniu, które odbyło się w 2013 lub 2014 roku w Hotelu w W.

Uczestnicy spotkania nie doszli do żadnego porozumienia w zakresie przyszłej współpracy. S W zeznał, że R P mówił, że zna procedury związane z inwestycjami na rynku nieruchomości oraz, że posiada znajomości w Mazowieckim Urzędzie Wojewódzkim. Świadek zaprzeczył, aby R P angażował się w sprawy inwestycyjne Spółki oraz żądał jakichkolwiek pieniędzy w zamian za załatwienie spraw. Ponadto świadek nie był w stanie sprecyzować, czy R

P poznał przez A B czy sam polecił R P A

B Świadek nie posiada wiedzy, czy mężczyźni nawiązali ze sobą współpracę.

W charakterze świadka przesłuchano także J G. Świadek zeznał, że z firmą związany jest od 2000 roku, gdzie był członkiem zarządu. W 2006

roku lub 2007 roku powstała Sp. z o. o., której jest prezesem do chwili obecnej. Spółka ta pod inwestycję mieszkaniową kupiła nieruchomość w V w okolicy ul. , ale sprawa uzyskania pozwolenia na budowę jest na etapie postępowania sądowego. Świadek potwierdził znajomość z A B , którego spotkał 2-3 razy oraz współpracę z S W , ponieważ jest pełnomocnikiem Spółki do spraw nowych inwestycji. Po okazaniu zdjęcia z bazy RDO świadek zeznał, że R P poznał na spotkaniu w Hotelu , gdzie był razem ze S W. Zdaniem świadka spotkanie to było przypadkowe. Wówczas Sp. z o. o. miała problemy administracyjne w związku z inwestycją przy ul. w W , zaś w związku z inwestycją przy ul. w W J G dodał, że R F spotkał łącznie 2-3 razy, ale nie nawiązali współpracy. Świadek zeznał, że podczas tych spotkań R P : mówił, że ma wiedzę jak należy prowadzić inwestycje od strony prawnej, natomiast nie rozmawiali o pieniądzach. Zdaniem świadka, gdyby rozmowa dotyczyła konkretnych spraw zostałaby sporządzona stosowna umowa, a tak się nie stało. Świadek przypomina sobie, że R P polecił A B oraz, że przesyłał jakieś dokumenty za pośrednictwem poczty elektronicznej, ale szczegółów nie pamięta.

Na okoliczność zdarzeń będących przedmiotem śledztwa w charakterze świadków przesłuchano również Pi Z , A B oraz Pi G

Uwzględniając przywołane powyżej okoliczności w charakterze świadka w warunkach art. 183 kpk przesłuchano R P który zeznał, że w 2014 lub 2015 roku został powołany na prezesa Sp. z o. o. Ponadto, w 2014 roku był doradcą Burmistrza Miasta i Starosty W . Obecnie prowadzi własną działalność gospodarczą, w ramach której zajmuje się kupowaniem spółek giełdowych, łączeniem spółek, wprowadzaniem spółek na giełdę, pozyskiwaniem finansowania na obligacje, emisje akcji oraz finansowaniem projektów z funduszy inwestycyjnych. R P zeznał, że nie zna A B . Natomiast ze S W spotkał się w obecności J G ale nie pamięta gdzie. Mężczyźni zainteresowani byli sprawami giełdowymi, zaś świadek kupnem lokalu użytkowego od

Spółki . W trakcie przesłuchania R P zaprzeczył, aby kiedykolwiek powoływał się za wpływy w Urzędzie Dzielnicy . Ponadto nie posiada wiedzy odnośnie inwestycji przy ul. w W . Świadek potwierdził znajomość z R R oraz znajomość o charakterze biznesowym i prywatnym z J S . Świadek potwierdził, że zna również P M , którego spotkał w związku ze sprzedażą akcji S. A. Na pytanie przesłuchującej świadek R P zeznał, że w związku ze swoimi wcześniejszymi osiągnięciami w pracy w Urzędzie Miasta , na przełomie 2014 i 2015 roku został zaproszony, nie pamięta kto był inicjatorem, na spotkanie do Starosty } W O . Świadek nie pamięta, czy ktoś jeszcze uczestniczył w tym spotkaniu oraz czy J S zaangażowany był w tę sprawę. Spotkanie to nie zaowocowało współpracą. Świadek dodał, że J S jest jego przyjacielem i rozmawiali na temat Starostwa . Dodatkowo świadek zeznał, że pożyczał J S pieniądze w kwocie 8.000 zł, która to kwota przeznaczona była na kupno schodów.

W toku śledztwa w charakterze świadka w trybie art. 183 kpk przesłuchano J S który zeznał, że jest prezesem Spółki } Zeznania świadka korelują z zeznaniami R P . Świadek potwierdził znajomość z R P , J S , R P , J S . Natomiast świadek zaprzeczył, aby kiedykolwiek ubiegał się o posadę w Starostwie oraz aby pożyczał pieniądze J S lub zawierał z nim umowy pożyczki.

Mając na uwadze powyższe okoliczności w charakterze świadka w trybie art. 183 kpk przesłuchano W O który zeznał, że od dnia 3 grudnia 2014 roku pełni obowiązki Starosty P a w ramach uprawnień podejmuje między innymi decyzje personalno-kadrowe. Świadek dodał, że jako starosta może powołać w trybie pozakonkursowym maksymalnie pięciu doradców, w związku z czym posiada dwóch doradców zatrudnionych na podstawie umowy cywilnoprawnej w osobach: J S i E M W O zeznał, że R P poznał podczas spotkania świątecznego organizowanego przez Prawo i Sprawiedliwość, w którym to spotkaniu uczestniczył J S . Ponadto świadek

dodał, że w grudniu 2014 roku odbyło się kolejne spotkanie w jego gabinecie, w którym to spotkaniu uczestniczył on, J. S. i R. P. Wówczas J. S. zaproponował świadkowi, aby skorzystał z wiedzy i doświadczenia R. P. W. O. zeznał również, że po telefonicznej rozmowie z asystentem J. S. zaprosił na spotkanie R. P. Spotkanie odbyło się w dniu 5 stycznia 2015 roku w Starostwie w P. ale uczestnicy spotkania nie nawiązali współpracy. Świadek zaprzeczył, aby ktokolwiek proponował jemu korzyść majątkową lub osobistą w zamian za zatrudnienie R. P. na stanowisku doradcy w Starostwie.

Uwzględniając zebrany materiał dowodowy, w charakterze świadka w trybie art. 183 kpk przesłuchano R. R. który zeznał, że akcje firmy S. A. nabył od R. P. płacąc dwa razy po 10.000 zł. Świadek zaprzeczył, aby kiedykolwiek składał komuś obietnicę, że pomoże w załatwianiu spraw. F. R. dodał, że wielokrotnie spotykał się z R. P., ale ten nie proponował mu żadnych korzyści majątkowych.

Podczas czynności procesowych uzyskano zapis monitoringu z kamer zainstalowanych na stacji paliw Orlen numer w G. przy ulicy z dnia 8 października 2014 roku. Nagranie potwierdza, że tego dnia na wskazanej stacji paliw doszło do spotkania R. P. J. S. i R. R. R. tego dnia poruszał się samochodem marki Toyota Avensis o numerze rejestracyjnym zarejestrowanym w Centralnej Ewidencji Pojazdów na Mazowiecki Urząd Wojewódzki w Warszawie. Pozostali mężczyźni poruszali się samochodem marki Jaguar.

W toku śledztwa ustalono, że za F. P. w okresie od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia 18 czerwca 2015 roku składki na ubezpieczenie społeczne odprowadzały: Urząd Miejski w W. Powiat i R. P. Natomiast za J. S. składki odprowadzały: S. A., J. S., S. A., S. A.

Do akt sprawy dołączono również wydruki z podsystemu KONTROLA deklaracji podatkowych z Urzędu Skarbowego W. za okres od dnia 1 stycznia

2014 roku F F oraz wydruki z ewidencji czynności majątkowych CZM.

W wyniku przeszukania pomieszczeń mieszkalnych zajmowanych przez J. Si zabezpieczono między innymi kopie umów pożyczki zawartych pomiędzy R. Pi a Biurem Podróży Sp. j.

Natomiast w wyniku przeszukania przeprowadzonego u R P zabezpieczono umowy sprzedaży akcji, deklaracje w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnych oraz szereg innych dokumentów. Z treści umowy sprzedaży akcji z dnia 10 kwietnia 2014 roku w W? zawartej pomiędzy R. Pi jako sprzedającym a R R jako kupującym wynika, że F R, nabył 100.000 akcji zwykłych na okaziciela serii F o wartości nominalnej 0,10 zł spółki S. A. Natomiast na podstawie umowy sprzedaży akcji z dnia 2 lipca 2014 roku R R nabył od Sp. z o. o. 100.000 akcji zwykłych na okaziciela serii F o wartości nominalnej 0,10 zł spółki S. A. Z deklaracji podatkowych wynika, że od wskazanych czynności cywilnoprawnych został każdorazowo odprowadzony podatek w wysokości po 100 zł.

Od R Pi zabezpieczono również kopię umowy zawartej pomiędzy „ Sp. z o. o. reprezentowaną przez J. Si - prezesa zarządu jako zamawiającym a S. A. reprezentowaną przez J. Si - prezesa zarządu i K K - wiceprezesa zarządu jako wykonawcą na roboty przy budynku położonym w W. przy ulicy inwestycji pod nazwą „

W świetle przedstawionych okoliczności zważyć należy, co następuje.

Na podstawie obowiązujących przepisów prawa, ugruntowanego stanowiska judykatury i doktryny podkreślić należy, iż art. 228 § 1 kk przewiduje odpowiedzialność karną za tzw. sprzedajność (łapownictwo bierne) pełniącego funkcję publiczną w różnych formach. Podstawowy typ przestępstwa wskazany w § 1 polega na przyjmowaniu korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy w związku z pełnieniem funkcji publicznej, przy czym zgodnie z art. 115 § 4 kk korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego. W świetle doktryny przyjęcie korzyści polega na bezpośrednim odbiorze korzyści majątkowej od udzielającego albo

podjęcie czynności, które tę korzyść zapewnią. Natomiast żądanie korzyści polega na domaganiu się w kategorię publicznej formie korzyści.

Podkreślić należy, iż funkcję publiczną pełnią osoby, które wykonują powierzone im przez instytucje państwowe, samorządowe i inne zadania i przez to uzyskują znaczny wpływ na treść decyzji o charakterze ogólnospołecznym. Cechą wyróżniającą funkcję publiczną jest posiadanie określonego zakresu uprawnień, pozwalających na kształtowanie treści wykonywanych zadań w sferze publicznej (por. wyrok SA w Łodzi z 14 lutego 2001 roku, II AKa 252/00).

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego „dla uznania, że przyjęcie korzyści majątkowej pozostaje w związku z pełnioną funkcją publiczną, wystarczające jest, że pełniący ją może wpływać na końcowy efekt załatwienia sprawy, a czynność służbowa stanowiąca okazję do przyjęcia korzyści choćby w części należy do kompetencji sprawcy. W wypadku żądania korzyści majątkowej sprawca nie musi w ogóle ingerować w proces podejmowania decyzji, bo okazją do żądania jest właśnie ogólna kompetencja żądającego, stwarzająca zawsze sposobność do uzyskania korzyści od podmiotu, którego ofertę przyjęto” (postanowienie SN z dnia 9 marca 2006 roku, III KK 230/05).

Przedmiotem ochrony jest prawidłowość sprawowania funkcji publicznych. Natomiast podmiotem wskazanego przestępstwa może być tylko osoba pełniąca funkcję publiczną. Zgodnie z treścią art. 115 § 19 kk osobą pełniącą funkcję publiczną jest funkcjonariusz publiczny, członek organu samorządowego, osoba zatrudniona w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi, chyba że wykonuje wyłącznie czynności usługowe, a także inna osoba, której uprawnienia i obowiązki w zakresie działalności publicznej są określone lub uznane przez ustawę lub wiążącą Rzeczpospolitą Polską umowę międzynarodową. Stronę podmiotową wskazanego przestępstwa stanowi umyślność w zamiarze bezpośrednim albo ewentualnym.

Natomiast art. 229 kk dotyczy przestępstwa łapownictwa czynnego (przekupstwo), które polega na udzielaniu korzyści majątkowej lub osobistej osobie pełniącej funkcję publiczną. Odpowiedzialność karną zatem ponosi osoba, która udziela lub obiecuje udzielić korzyści majątkowej. Udzielaniem korzyści jest przekazanie jej w jakiegokolwiek formie. Obietnica udzielenia korzyści majątkowej może być wyrażona w sposób dowolny, ale powinna być wyraźna i sprowadzać się do każdego zachowania,

w wyniku którego osoba pełniąca funkcję publiczną może oczekiwać, że korzyść zostanie w przyszłości udzielona (wyrok SN z dnia 5 listopada 1997 roku, V KKN 105/97, OSP 1998, z. 3 poz. 68).

Przedmiotem ochrony tak jak przy przestępstwie wskazanym w art. 228 kk jest prawidłowość sprawowania funkcji publicznej.

Dla bytu przestępstwa z art. 229 § 1 kk ważne jest, że przekupstwo ma być związane z pełnieniem funkcji publicznej przez osobę pełniącą taką funkcję. Sąd Najwyższy wskazał, że „związek, o którym mowa w art. 229 § 1 kk, nie musi dotyczyć wyłącznych kompetencji adresata korzyści majątkowej do załatwienia danej sprawy, czy też podjęcia w niej ostatecznej decyzji. Adresatem może być także osoba pełniąca funkcję publiczną, która działa tylko na pewnym etapie załatwienia danej sprawy i może tym działaniem wpłynąć na końcowy wynik postępowania. Może być to zatem związek z całokształtem urzędowania adresata korupcyjnej propozycji, z zespołem czynności należących do sprawowanej przez daną osobę funkcji publicznej, które osoba ta może podejmować lub od nich się wstrzymać. Tak więc dla uznania, że proponowana korzyść majątkowa pozostaje w związku z pełnioną funkcją publiczną, wystarczające jest, że pełniący taką funkcję może wpływać na końcowy wynik załatwienia sprawy przez fakt nadania sprawie biegu w sposób oczekiwany przez osobę składającą korupcyjną propozycję” (postanowienie SN z dnia 14 marca 2007 r., III KK 248/06, Prok. i Pr.-wkł. 2007, nr 10, poz. 4). Sprawcą wskazanego przestępstwa może być każdy, a strona podmiotowa polega na umyślności w formie zamiaru bezpośredniego albo ewentualnego.

W art. 230 § 1 kk ustawodawca spenalizował przestępstwo płatnej protekcji, które polega na podjęciu się pośrednictwa w załatwieniu sprawy w instytucji państwowej, samorządowej, organizacji międzynarodowej albo krajowej lub w zagranicznej jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi w zamian za korzyść majątkową lub jej obietnicę, albo wywołanie przekonania innej osoby lub utwierdzenie jej w przekonaniu o istnieniu takich wpływów. Płatna protekcja dokonana jest w czasie kiedy sprawca podejmuje się załatwienia sprawy. Ponadto czyn ten polega na umyślności w formie zamiaru bezpośredniego.

Natomiast art. 230a § 1 kk penalizuje zachowanie sprawcy polegające na udzielaniu lub obietnicy udzielenia korzyści majątkowej lub osobistej za pośrednictwo

w załatwieniu sprawy w instytucji państwowej, samorządowej, organizacji międzynarodowej albo krajowej lub w zagranicznej jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi w zamian za wywarcie wpływu na decyzję osoby pełniącej funkcję publiczną. Sprawcą przestępstwa, o którym mowa w art. 230a kk, może być każdy człowiek. Przestępstwo to może być popełnione umyślnie w formie zamiaru bezpośredniego.

Przedmiotem ochrony przepisów art. 230 kk i art. 230a kk są powaga i dobre imię instytucji państwowych, samorządowych, organizacji międzynarodowych, a także krajowych lub zagranicznych jednostek organizacyjnych dysponujących środkami publicznymi.

Szczegółowa analiza materiałów dowodowych zgromadzonych w toku śledztwa, spośród których znaczną część stanowią materiały niejawnie opatrzone klauzulą „poufne” wskazuje, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynów opisanych w komparycji przedmiotowego postanowienia. Bezspornym jest, że osoby wskazane w materiale dowodowym łączą wzajemne relacje urzędowe, biznesowe oraz towarzyskie, czego dowodzą między innymi zeznania świadków przesłuchanych w toku postępowania przygotowawczego oraz zabezpieczone w sprawie dokumenty. Okoliczność ta nie dostarcza dowodów na kategoryczne stwierdzenie czy dopuszczono się czy też nie czynów wskazanych w dyspozycjach art. 228 § 1 kk, art. 229 § 1 kk, art. 230 § 1 kk oraz art. 230a § 1 kk.

Mając na względzie wszelkie powzięte czynności procesowe, których rezultat nie dostarczył podstaw do przekształcenia postępowania w fazę *ad personam* należy umorzyć śledztwo w zakresie czynów wskazanych w punktach I-VIII niniejszego postanowienia – na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynów.

Nadmienić przy tym należy, iż materiały śledztwa w zakresie czynów z art. 233 § 1 i 6 kk wyłączono do odrębnego postępowania.

Wobec powyższego postanowiono jak na wstępie.

INSTRUMENTOR
M
M. Parasim

Pouczenie:

1. Na powyższe postanowienie przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy (art. 306 § 1a kpk, art. 325a kpk oraz art. 465 § 2 kpk):

- stronom procesowym,
- instytucji państwowej lub samorządowej, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie,
- osobie, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie określonym w art. 228-231, art. 233, art. 235, art. 236, art. 245, art. 270-277, art. 278-294 lub w art. 296-306 Kodeksu karnego, jeżeli postępowanie karne wszczęto w wyniku jej zawiadomienia, a wskutek tego przestępstwa doszło do naruszenia jej praw.

Sąd może utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie lub uchylić je i przekazać sprawę prokuratorowi celem wyjaśnienia wskazanych okoliczności bądź przeprowadzenia wskazanych czynności (art. 330 § 1 kpk).

Jeżeli prokurator nadal nie znajdzie podstaw do wniesienia aktu oskarżenia wyda ponownie postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa – dochodzenia*) lub o jego umorzeniu. Pokrzywdzony, który wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1a kpk (tj. prawo do złożenia zażalenia, które zostało uwzględnione przez sąd) może w takim przypadku wnieść akt oskarżenia do sądu w terminie miesiąca od daty doręczenia zawiadomienia o postanowieniu (art. 330 § 2 kpk, art. 55 § 1 kpk). Akt oskarżenia winien spełniać wymogi określone w art. 55 § 1 i 2 kpk. Inny pokrzywdzony tym samym czynem może aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej przyłączyć się do postępowania (art. 55 § 3 kpk).

2. Uprawnionym do złożenia zażalenia, o którym mowa w art. 306 § 1a kpk, przysługuje prawo przejrzania akt sprawy (art. 306 § 1b kpk).

3. W sprawach z oskarżenia prywatnego zażalenie na postanowienie prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego rozpoznaje prokurator nadrzędny, jeżeli postanowienie zapadło z uwagi na brak interesu społecznego w ściganiu z urzędu sprawcy (art. 465 § 2a kpk).

4. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem prokuratora, który wydał postanowienie. Termin do wniesienia zażalenia wynosi 7 dni od daty doręczenia odpisu postanowienia i jest zawity. Zażalenie wniesione po upływie tego terminu jest bezskuteczne (art. 122 § 1 i 2 kpk, art. 460 kpk).

Zarządzenie:

Stosownie do art. 100 § 4 w zw. z art. 106 kpk odpis postanowienia doręczyć: - brak osób uprawnionych.

PROKURATOR

Monika Marszał